

L'EXPOSICIO

Es l'obra de la Barcelona futura. L'Exposició, per a nosaltres, representa l'iniciament d'una nova època ciutadana. La transcendència social del gran certamen projectat és aquesta: fondeix en esperit les tendències dissonants que l'immigració barcelonina ha congregat dintre la urbs populosa, creant l'ànima uniforme, creant l'amor per l'obra col·lectiva, fent la Ciutat per l'esforç generós de tots els ciutadans.

Aquesta coincidència espiritual, no més pot provocar la una empresa que uní l'adhesió de tots els barcelonins, de tots els homes nascuts o sobrevinguts en aquesta acollidora i maternal ciutat de Barcelona. I aquesta empresa enlairada que se n'ha d'emportar l'enamorament de tots els ciutadans, és l'Exposició Internacional d'Indústries Elèctriques.

Dien els nostres pares que l'efecte immediat que va produir l'Exposició Universal de 1888 a Barcelona, va ésser la disgregació dels elements ciutadans, la porfioració social provocada per l'allau forastera que aquell magnífic certamen va atraure a la nostra ciutat. Els elements immigrants varien des caracteritzats momentàniament la falsedat de la condició social que Barcelona oferia a les darreries del vuitè. La vida ciutadana, allavors, era més restringida però més cohesionada i evident; i fou l'Exposició de 1888, atraient l'enorme població immigrada, augmentant la riquesa i l'extensió l'àrea de la ciutat, i que va destruir la identitat civit que agermanava els habitants de Barcelona.

Durant vint i cinc anys, nous elements valuosíssims s'han integrat en la economia de la ciutat, però no tots s'han incorporat en la seva ànima. Convé ara, que un esdeveniment que aixequi l'entusiasme col·lectiu, que interessi a tots els estaments socials, que vingui a agermanar les energies ciutadanes passant amb el forment de població acobats a Barcelona, el pa saborós espiritual que influi l'ànima barcelonina en tots els homes originaris o sobrevinguts, fent la gran família que, sense reixes, s'estén, la ciutat nostra, perquè ella és la guardadora de les seves suors, és el breu dels seus fills, i, sobre tot, fent que en cada pedra hi vegi l'esforç del seu treball. No més així

es podrà crear un pensament ciutadà monocrònic.

Aquesta idealitat nostra, ens obliga a demanar a les classes proletàries el seu decidit concurs per l'obra de l'Exposició futura, car aquesta serà la que elles vulguin, si elles hi intervenen i l'impulsen. Les grans reformes urbanes que reclama el proletariat — els barris obrers, els jardins públics, les escoles, les biblioteques municipals, etc., etc. — amb l'Exposició podrà tenir efectivitat triomfal, si els elements democràtics s'ho proposen.

L'Exposició farà l'ànima de la ciutat i dotarà a Catalunya d'una força enorme de ponderació espiritual i econòmica. En aquest moment, doncs, Barcelona demana una política municipal ben barcelonina. Posar a la presidència del Consistori un alcalde de R. O. fora desvirtuar l'ideal barceloní. Ja que anem a emprendre aquesta triomfal virada cap a la Ciutat-mare, creadora d'un pensament i d'una ànima nostres, refem la tradició dels alcaldes populars de gloriosa memòria. Volgum que'l nostre triomf s'oxidi del nostre esforç, i enlairem a la presidència de l'Ajuntament un representant genuí del poble de Barcelona.

Alcaldes populars de cordialíssima memòria ha tingut la nostra ciutat, i és amb ells que s'han realitzat les més belles empreses. El nostre estimat amic Bastardas, va congregar un difa a l'entorn de la seva excel·lent gestió municipal, totes les lloances i tots els esforços dels bons barcelonins. Avui un altre alcalde popular, En Joan Pich, home de voluntat admirable, s'afegirà al pensament del poble de Barcelona, que viu en un apart la seva condició partidària, que s'estima davant la representació que ostenta — un crida enamorat de la nostra acrópolis; i és per aquesta significació característica de barceloní, de barceloní tot d'una peça, amb tota la grandesa de les virtuts i amb totes les faltes del nostre caràcter, que nosaltres el voldríem veure ple d'enardiment, elegit del poble, portant cap a la realització definitiva aquesta obra de tots els ciutadans, de tots els barcelonins, que els catalans contempen amorosament, i que En Joan Pich ha vestiment com el primer replà del camí ascensional de la grandesa de Barcelona.

Elecció d'un senador per Tarragona

El Senador de la Provincia

La elecció del diuenge ha d'ésser una victòria dels ideals autonomistes a la Provincia de Tarragona.

A aquestes hores els que's proposen adquirir una representació de la Provincia a costa d'influències i diners, ja se'n deuen haver convençut.

La majoria de compromissaris votaran la candidatura del nostre amic Calvet, per franca adhesió a les idees liberals que sustentia i per la confiança que inspira la seva personalitat.

L'Eduard Calvet, al Senat, no pot ésser un membre lligat a les necessitats polítiques del govern, massa enfeinat en les intrigues i en els conflictes de la política d'entre bastidors.

Això és, tasca reservada als que's presenten a l'elecció no amb l'enseny d'un ideal i d'uns propòsits nobles i freds, sinó dels que cerquen l'apoiament de l'opinió sota el pabelló influenciar de l'encasellat.

L'Eduard Calvet, quan sigui senador, deuria el càrrec als representants de la opinió general de la Provincia i per a ella ha d'ésser tots els serveis que en el mateix realitzi.

La candidatura del nostre amic, és la candidatura representativa dels interessos públics, que demanen, amb justícia, l'atenció i el compliment que's mereixen aquells per la seva notable importància.

Troblem en «La Publicidad» la nova versió grotesca de la retirada del nostre amic l'Eduard Calvet. No caldrà rectificar-la, de tal manera és absurda i demostra els desparpells procediment que té el confondre, reformista de fer política. Quan el triomf d'En Calvet està assegurat de manera indubitable, fins al punt d'haver provocat la retirada efectiva del candidat senyor Romà, venir ara amb aquestes ignominioses «chirigotes» és una cosa intolerable i còmica.

Retirat de la llista el candidat senyor Romà, diuen que ve, la batalla senyorial a Tarragona queda entaulada entre el candidat conservador senyor Mañé i el candidat de l'Unió Federal, el Nacionalista-Republicà senyor Calvet.

Causa estranyíssima que s'atreveixi a donar la batalla els conservadors que tenen a Tarragona tan exigua, tan minsa força, que no compten amb cap diputat Provincial, lo que vol dir que en cap districte provincial tenen forces per treure una minoria.

Encara ha produït una sorpresa major que alguns elements que es diuen republicans facin campanya perquè no es presenti candidat republicà fins a escampar la falsa nova de la retirada d'En Calvet per a deixar lliure el lloc i entregar-lo al candidat conservador.

Com poden els republicans deixar de presentar candidat, si el lloc els correspon per omplir la vacant del senyor no es tenen tres dies i tres dies amb Diputats a Cortes del reformista senyor Calvet?

Anormal i estranya és la política tarragonina de quan temps ensa; hutes locals tenen les passions enceses; però agé En Calvet a totes aquestes discòrdies es presenta amb la seva significació política avalada per la seva història de conseqüència i de sacrifici.

Nosaltres no creiem, no podem creure que els bons republicans de Tarragona, que absolutament cap compromissari he publicat de la Provincia pugui donar el seu vot al candidat d'un Govern que ahir en el Parlament per boca del Ministre de la Governació senyor Sánchez Guerra, assumia sencera la responsabilitat dels fets de 1909 i es solidaritzava amb arrogància amb aquest govern d'En Mañé, responsable de la repressió de l'any terrible.

Nosaltres fins a veurem-ho no volem creure que cap home d'historia i significació republicana, s'atreveixi no sols a patrocinar la candidatura d'un conservador, davant per davant amb un candidat republicà, ni tan sols a restar el seu concurs en una llista com la del diuenge.

Esperem, doncs, que totes els republicans compliran el seu deure i aplaïen per després de les eleccions el judici la conducta de tots.

Tenim la plena i absoluta convicció de que si tots els republicans compleixen, nostra victòria està plena i absolutament assegurada.

Debat sobre'l Marroc

El nostre estimat amic, el digníssim diputat per Balaguer E. En Felip Rodés, un dels diputats que té més coneixements i porta fets més estudiats del problema del Marroc, ha pronunciat a les sessions del Congrés d'abans d'ahir, ahir, dos magistrals oracions, que han produït veritable sensació.

Amb paraula justa, serena i eloqüent, ha anat desenrotllant els seus discursos, formidable diatriba contra la política dels governs monàrquics, particularment el d'En Maura.

EL POBLE CATALÀ publicarà íntegres els discursos del nostre amic, doncs les ressenyes desvirtuaria la magistral labor del valent diputat nacionalista republicà. Eficacíssim cordialment a En Rodés pel seu asenyat triomf parlamentari.

La Política

Els jaumins

Els jaumins de Reus, projecten celebrar dintre de poc un acte polític, prenent-hi part els senyors Dalmau i Gual i Miquel Junyent.

Els regionalistes

Demà, dissabte, a l'Associació Catalànica, de Valls, En Vicens de Moragas, hi donarà una conferència amb títol: «Els tipus de la Seu Tarragonina».

Els radicals

La secció tercera de lo criminal de l'Audiència, ha decretat la llibertat dels joves radicals «Pierre i León Roça».

Els socialistes

La Joventut Socialista, celebrará junts general de socis, el vinent dissabte a les deu del vespre, i, el diuenge, a les quatre de la tarda, efectuará el Centre Socialista.

ECOS

L'Harie Vila

EN una novel·la seria el «protagonista», en un drama el «primer actor», en una junta és el «president». Prim, somrient, pulcre, amable, com un diplomàtic en una recepció d'ambaixada, sab del Nacionalisme i de l'Amor, de la República i del «Moet-Chandon». És un organitzador formidable, perquè no és un «intel·lectual». Des del seu despatx, organitza un casino o unes eleccions, com organitzaria una revolució. L'agressivitat posa una flama rosa en el seu cutis de damisela anglesa. És nívors; té nerviositats febrils de vident en els moments d'indecisió i de perill, i té nívorsitat en les mans blanques i delicades que torturen les guies del seu bigotet ros. És indispensable i insubstituble. I sab, amb una posa acadèmica, avançar a la tribuna i començar, així, un discurs grandiloqüent: «senyors: La Joventut és l'esperança i és la victòria...»

El nostre partit, per tenir de tot, a més dels dissidents i equilibristes, indispensables a tot partit que s'estimi, té diputats a Cortes, regidors i diputats provincials. Li mancava un «Pare Lemiere» i acaba de sortir-li a darrera hora. Vegin:

En els Jocs Florals de Lleida, hi figurava un premi, otorgat per la Joventut Republicana d'aquella població, al millor treball que versés sobre la «Llibertat». Dit treball consistia en una col·lecció de les obres d'En Pi i Margall i n'ha resultat guanyador el prior del Convent del Sagrat Cor de Tarragona.

Llibertat, Pi i Margall, el prior del convent del Sagrat Cor de Tarragona?

El pensament se perd en un mar de confusions...

Indubtablement el món és molt gran... i el nostre partit també.

LS infelïcs «esquirols» que formen la Redacció d'EL POBLE CATALÀ, tothom ens pren per altre...

Tothom, fins el nostre estimat company, En Francisco de A. Planas i Cañameras, que exerceix, desinteressadament, en aquesta casa, el càrrec d'administrador del diari.

Figurats que amb motiu de l'inauguració de la nostra impremta, ja de tot instal·lada en el nou local, ha volgut obsequiar-nos amb un espendit «dunch», amb flames, dolços, Habans i Xampany...

Que no sabia l'amic Planas que tractant-se d'esquirols... amb quants pinyons i una mica d'escarola sortia també del pas?

I prou «esquirolada»: després d'aquest botafeg de xampany ens sentim tant persones i tant cristians com tota la gent de bé que fa tiberis.

De l'U.F.N.R.

Per a que aquesta secció sigui completa, preguem a totes les entitats del partit que'ns envii notícia de tots els actes que organitzin.

La nostra Joventut

En la reunió darrerament celebrada, la Joventut acordà adherir-se a l'Aplec de la Sardana i assistir-hi corporativament amb la bandera; així com d'acord amb els delegats de les Joventuts de districte també hi assistirán amb les seves banderes. El senyor Ventós quedà nomenat secretari del Consell Directiu.

Dintre F. N. R. El Fivaller

Aquesta nit a les deu, tindrà lloc en el seu local social, Concill de Cent, 263, l'Assemblea General de socis per a elegir nou Concill Directiu i tractar d'altres assumptes importants.

Oap a Tarragona

Amb motiu de les eleccions de senador, avui sortirà cap a aquella ciutat el nostre distinguit amic candidat a senador, En Eduard Calvet, acompanyat del diputat a Cortes don Jaime Carner.

Demà pel mateix motiu, marxaran els nostres companys Canals, Roig i Pruna, Guadras i el diputat a Cortes don Pere Corominas.

Com ja notificarem el nostre company Pere B. Tarragó, ja's troba allí des de fa alguns dies.

Oanet de mar

Ens comunica la Joventut F. N. R. de Canet de Mar, que's partits nacionalista i radicals han pres l'acord de constituir la Junta de Defensa Republicana i començar una activa campanya per a combatre l'oligarquia centralista.

Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria

Continuant la tanda de conferències que amb el tema: «Resum històric del moviment patriòtic de Catalunya», ve donant don Antoni Roca i Codina, demà dissabte a les deu de la vetlla, tindrà lloc la quarta conferència parlant de la fundació de l'Unió Catalànica i de la celebració de la primera Assemblea amb la lectura de les Bases de Manresa.

IDEARI

UN FILM

EL vostre amic ha vist projectar el film ben interessant i ben educador de Guiliem Tell.

La figura del llibertador de Suïça apareix forta i potent sobre un fons magnífic de muntanyes sinuoses i escarpades cobertes de boira, i d'abels corpulents i de llacs entre roques. Per tots, petits i grans, un espectral així és una línia d'energia i de voluntat. En ella hi resplandeix un anheli de llibertat, de poble que's revolta contra el lli, que compra amb sang la seva pau i la seva llibertat perdudes.

Per les altes solituds, on les remades posturen, on llaura el camparol, arriba la tirania de l'opressor. I és aquell camparol el primer que sembla la lleugeresa de la revolució. I és veu com aquella gent pacífica, en aquells llogarets de pagesia on les costums antigues són respectades sempre, on governa línica la bona tradició, aixequen els braços en jurament i empenyen les armes. Ha de triomfar aquella força forta de camparols fets a trencar per les muntanyes, a dormir mig-nusos per les cavernes, a ocular a totes les dureses dels temps i de la sort, en companyia d'aquelles dones valentes, que amb un braç aixequen al fill, i amb l'altre empenyen l'arma de defensa. Aquella gent primitiva no pot ésser ofegada per l'opressor. Guiliem Tell amb el seu arc tirant engegats des del bosc la sagrada venjadora sobre'l pte del tir. I puja al tim més alt, i allí, entre la boira, deixa l'arma, amb la qual ha matat, sobre una roca, perquè ningú hi pugui tirar ja pus. La neu i les pedres la col·garán, i l'heroi baixa de la muntanya cap a la seva llar amb el pes d'un crim a la consciència, però amb el goig d'haver venjat així a la Suïça, terra de llibertat.

Així aquest film. Sempre les vides dels herois són educadores i en totes hi ha alguna cosa per a aprendre, en totes hi pot trobar una línia de voluntat i d'energia.

Josep Carner: Aques i Ventalls. (Barcelona, 1914).

L'obra poètica d'En Carner, representada principalment pels seus dos llibres de «Sonets», pel «Verger de les Galanes» i per les «Mojoles» (que tenyí passat valguera a son autor el premi Fastenrath dels Jocs Florals), té una especial significació dintre la nostra literatura contemporània: ella determina el moment de la plena rehabilitació de l'idioma, i la fase de màxima adaptació d'aquest a les exigències del pensament. Si el nostre verb ha pogut, desde la degradant preterició a que s'era vist reduït, aspirar a una dignificació que'l seu gloriós passat li assegurava, aquesta dignificació és ja un fet: i en Carner hi té una part que ningú haurà de discutir.

Això, que és ja un gran mèrit en el nostre autor, no dona, emperò, segons el nostre lliat sentit, un valor poètic absolut a la seva obra. Per a nosaltres el Carner ciutadà de rimas impecables, grandiloqüent a estones, fàcil i verbós a s'ho posat, lluminós i transparent quan an ell li plau, conceptuós i quasi hermètic si així escolta a la seva fantasia, és un escriptor mancat de facultats emotives. Així la poesia d'En Carner, amb tot les característiques que li comuniquen les formes d'expressió peculials al seu autor, resta en el fons completament impersonal i abstracta. Un home pot entregar-se a la reposada fruïció dels versos d'En Carner, admirar en ella la prodigiosa mobilitat del seu enginy, emperò, si volgués cercar-hi un fons d'humanitat, si pretenés arribar a l'home a través de la seva obra, aquell se vos empeny dels dits com una ombra.

Així sensació de vacuïtat en el concepte d'En Carner, que mai aneja a la brillantor de forma en el darrer llibre d'En Carner, intitulat «Aques i Ventalls». Aquest llibre, de composicions satíriques en sa major part, és precisament el llibre més «camerari» de tots, el que tracta d'una manera més no oïent la personalitat moral del seu autor, tot fent honor com el que més a la seva personalitat artística. Cal reconèixer-hi, una vegada encara, el domini de la tècnica literària i la mestria amb que l'escriptor sublima els més alambicats conceptes, la sal àtica amb que sab assaonar la deus satírica que brolla de la seva ploma; repelm-ho: en Carner se manté en primera línia d'una escola literària per ell mateix creada. Emperò, si volem estudiar-ne les tendències, romandrem en la perplexitat de sempre: Quina aspiració, quin ideal, quin ordre de sentiments ha mogut la mà de l'autor d'«Aques i Ventalls»?

Fem un ràpid anàlisi d'alguna de les peces capitals del nou aplec, i vegem com responen a la nostra demanda.

Comencem per «L'auca de la coblejadora», veritable prodigi de condensació, a l'igual que d'altres «auques» del volum: la història o cauca de la noia que acaba nomenant ha d'ésser per beccissat una veritable tragedia. I ho és, en efecte, a través i tot dels redolins d'En Carner. Emperò l'autor no deixa en lloc la més petita senyal de la pietat que, inevitablement, hagué d'inspirar-li la «coblejadora». Bé és veritat que tampoc hi mereix tap anatemat.

«L'auca de l'Armida» o la noia que, fou bella un dematí, és paròdia de l'anterior: apenes si deixa una sensació epigràmica, una petita reanxa al considerar l'amor volander i la bellesa efímera coses estèrils. I és encara aquesta en nosaltres una sensació reflexa, perquè atíls temes, tant emprats en totes les literatures, no tenen ja per sí mateixos una força suggestiva. Convinguem, amb tot, que'l plantejor-llos dintre els límits d'una «auca», com ho fa en Carner, és sempre un mèrit per al llibre.

El llibre de les «Aques i Ventalls» presenta dintre aquesta tònica una extraordinària varietat de temes, tractats per sa

Carner d'una manera sempre espiritual, a la fàcil d'humorista consumat. Hi ha, en aquest ordre, veritables exquisits, troballes que un hom no's cansa d'admirar; exemple, aquell sonet «Rètol d'una modista», que per sa originalitat i perfecció de forma, restarà com un model clàssic. I, al costat d'aquestes produccions tractades a la manera literària sabia, en Carner treballa amb igual fortuna les formes de la literatura popular: el «Romanç de l'aparició i bateig d'una canelenc», les «Cobles del concho de vici», les «de la Veïna», el «Rústic villancet» i altres, són adaptacions tan perfectes d'aquestes formes tradicionals a temes de la vida moderna, o transformacions dels temes antics, que totes elles honor a la percepció artística d'En Carner.

Emperò, a l'arribar en aquest punt, s'ha de preguntar si, reflexiva i tot, artificial i a rígoria pels quatre costats, pot tenir-se la modalitat satírica d'aquest nou llibre d'En Carner com una cosa nova a Catalunya. Nosaltres creiem, així en absolut, que no: és més, enviyant un autor amb les fibres del qual té el llibre de les «Aques i Ventalls» afinitats que ningú podrà desmentir. Aquest autor a qui ens referim és el «Rector de Vallfogona», poeta del segle XVII, prou conegut del nostre poble i al qual els crítics moderns han tractat amb excessiu rigor. Es cert que'l «Rector» té carregada en el seu compilar, per conceniment tradicional, una gran quantitat d'obres poètiques que polser no són d'ell. També cal no oblidar que la llengua catalana d'aquell temps no podia donar altra cosa de si, que lo que la escola vallfogonense ens ha llegat. Emperò, regant el volum de l'«Armonia del Parnàs», en què contenen les obres festives i trocs fets no són fins les que alia s'anomenen versos atribuïdes al popular «Rector», ha de sorprendre a tothom la concordança espiritual que presenta amb el nou llibre d'En Carner.

Hem d'establir, emperò, que, malgrat atals analogies, l'obra del poeta d'ara no resta pas menys original de lo que veritablement és: el l'ègum l'ègum que sembla unir als dos autors, és el seu compilar, però a distància, ve únicament de la identitat d'objecte i de què ambdós se troben situats. I els temes en aquesta identitat se posa de manifest, ademés de la impersonalitat ètica que ja hem remarcat d'En Carner (i que en el «Rector» ha arribat fins a fer-hi atribuir moltes produccions dels seus límits) són els procediments literaris: contrast de la forma al·lusional amb el concepte plebeu; evocació clàssica o històrica per terme de comparació amb el fet trivial; etc. Emperò hem de reconèixer sincerament que, ara molt difícil documentar el paral·lelisme que hem deixat establert entre els dos autors, retratant passadament de l'un i de l'altre: més que en lo purament gràfic, la semblança l'hi radi a (no «rau», amic Carner) en la enunciació, en la manera de tractar els temes. I reconeixem ademés que en Carner té a favor seu aquella perfecció literària d'un idioma de bell nou dignitat, i un bon gust que enuocant les obres del seu enginy un valor d'art que'l poeta tortosí del segle XVII no podia presentar tan sols.

El llibre d'«Aques i Ventalls» i l'obra tota d'En Carner, tenen, doncs, per a nosaltres, la significació d'una tendència literària en la qual el «mèter» té un absolut predomini. I la superabundància d'imatges a que's presta el procediment ensenya un gran perill per a la moderna poesia catalana, per a la qual els deixebles d'En Carner, mancats de les seves condicions literàries, estan preparant una era de gongorisme ridícul i embafador. Cal posar-hi remei, si s'hi és encara a temps, predicant altra volta a favor de la paraula viva, segons la fórmula l'exemple d'En Maragall.

R. MIQUEL I PLANAS

Crònica vaticana

Segons notícies d'origen fidedigne, en les altes esferes de la Santa Seu comença a predominar-hi certa preocupació pel fet de que els jesuïtes, que fins ara havien sigut els més acèrrims defensors de la intransigència religiosa, d'un que temps enrere s'han dedicat a tot l'historia de la hi tenen influència, a combatre el catolicisme integrista. I una actitud semblant no pot, com és fàcil de suposar-se, complaire de cap manera al Vaticà on les doctrines intransigents i integristes hi compten encara molts i valuosos adeptes.

Aquí ve, potser, la nova que alguns dies corra pels cercles eclesiàstics de Roma, de que el papa, en el pròxim consistori, farà cardenal al Pare Wernz, prebost general de la Companyia de Jesús. Si aquesta nova és confirmada, Pius X, concedint el capell cardenalici al Pare Wernz, d'un tret tindrà dos cardenals, com aquell qui dir, «d'una peça», de nacionalitat alemanya, i dos alemanys que ja de molt temps desitja tenir un cardenal compatriota seu en la curia romana. I al mateix temps allunyava del seu enlairadíssim càrrec al Pare Wernz a qui consideren un home de idees moderades i absolutament favorable a l'actual campanya dels jesuïtes contra els catòlics integristes o intransigents.

Per altra banda, mereix remarcar-se el fet de que fora el primer cop que s'el·loraria la púrpura cardenalícia a un prebost general dels jesuïtes a qui s'acostuma nomenar generalment el «Papa Negre», per l'extraordinari poder — comparable al del mateix Papa — que exerceix en la seva àmplissima jurisdicció. El Pare Wernz, que's de nacionalitat alemanya, fou elegit general de la seva Ordre en setembre de 1906 i la seva elecció va considerar-se com una victòria de la tendència més moderada dels jesuïtes, en aquest punt mantenint una veritable competència amb els francesos o francesos menors, que s'intensifien en les classes elevades de la societat amb una ambició de reconstrucció de mitjana àmplia amb certes concessions al modernisme de moda avui imperant despòticament.

Aquesta tendència moderada i modernista dels jesuïtes és impulsada particularment pels adeptes alemanys de la Companyia de Jesús, contra la tendència italiana, i particularment espanyola que fins avui havia sigut personificada per l'antior general de l'Ordre, el Pare Martini.

En el món catòlic italià està suscitant

Crònica vaticana

una impressió dolorosa la notícia trasmesa des de Gènova de que, per culpa d'un funcionari encarregat de la conservació de les relíquies i dels monuments d'aquella ciutat, va a quedar feta bona una relíquia i sagrada relíquia a qui Gènova dedicava una especial veneració: se tracta de la famosa i artística palangana d'esmeralda (citada també per D'Annunzio en la seva «Canzone del Sangue») que feia part del tresor de Sant Llorenç i que, depositada en la catedral de Gènova fa uns dos segles, Napoleó I se la va emportar cap a París on una comissió expressament nomenada per aquest fi, va examinar-la detingudament per a convencer-se de que en efecte havia sigut esculpida en una enorme esmeralda, segons la tradició de ara fa dos mil anys.

La valor artística d'aquesta joia raríssima, era doncs excepcioinal. Fou Guiliem Embriac qui, en 1101, després de la conquesta de Cesàrea, va emportar-se'n Gènova la superba joia sagrada que, segons refereix la tradició, és la mateixa aon Josep d'Arimatea va reollir-hi la sang de Crist, sang venerada amb el nom de Sant Graal, per la milícia dels cavallers del Temple.

Roma, 9 de maig de 1914.

GIBELI

Musicals

«Las Golondrinas», del mestre Usandizaga.

Després de llegir les cròniques dels crítics de Madrid, m'he convençut una vegada més que a la capital oficial d'Espanya, següent ignorant com sempre tot lo que passa a «provincies». Però he somriut quan els crítics de la «meseta» han pres per un descubrimen en el mestre Usandizaga.

Per lo vist a Madrid, no tenien condicions que en les pintoresques terres vascas hi havia un jove músic inspiradíssim, de excepcionals condicions, estimat i lloat pel seu poble que posava una fe cega en ell, perquè estava convençut del seu talent, del qual ne donà ja bona prova ara fa uns tres anys quan la estrenà, a Bilbao, de la nova òpera de costums vascos «Mendi-Mendi».

L'«Usandizaga» ha volgut prescindir de l'èxit valor del llibre i ha aprofitat la ocasió per escriure una partitura bellíssima, plena d'efectes orquestrals, sols possibles d'aconseguir per un compositor qu-

La sinceritat d'aquest ministre asuta. Quan això es declara a quin serà el dèficit veritable?

El ministre de Foment no ha anunciat cap subasta, perquè no hi ha diner.

La guerra produïx una importació invisible de sang, puix molts obrers foris i ben armats per a la lluita de la vida emigren per a no anar a la guerra.

Sabem lo que's gasta a l'Àfrica? No. Les xifres de les notes oficials no donen idea de la realitat. Crec que'n costa de 225 a 250 mil·lions anuals.

Tenim allà de 70.000 a 72.000 homes. França amb 80.000, en un any presupost 241 mil·lions.

Cada soldat costa 2.000 pessetes anuals.

Flaques la comia.

Aludex a telegrams darrerament rebuts referents a l'atac de l'alcabala de Tetuan i a la que es una nova prova de la crueltat de la guerra, i afegeix:

El marqués de Lema diu que era un problema de paciència i de consciència, i el comte de Romanones parlava d'abnegació i sacrifici. No puc acceptar aquestes solucions.

Cada dia el problema serà més greu.

La solució es abandonat tots nostres interessos en la zona que'n assigna el tractat de 1912 (Rumors).

Ting l'honrada convicció de que quant ha obregut allà demostra que l'única solució política es aquesta.

Mariotés en declaracions del comte de Romanones. El diu que no estabem preparats per a l'acció.

Després d'això, el país no pot acceptar la solució de tirar-se en braços de la feblesa.

Hem acomés una empresa superior a nostres forces. L'error es dels governants de 1902, 1909 i 1912.

Deguerem tenir bons llocs a Ceuta i Melilla. Sense elements de política pacífica i militar, no poguerem seguir allà.

El comte de Romanones diu que no se pot canviar l'acció ni la situació. Això es impossible.

Nosaltres sostenem que's denen prescindir els drets i revisar els tractats fins abandonar a situació i interessos del Nord de l'Àfrica.

Parl del comte de Romanones de modificar l'exercit i de que hi ha de discutir el presupost del ministeri de la Guerra Jo diu que no està en això la solució.

Mentres duri la situació de l'Àfrica, res adelantarem amb això.

Quan es discutís el tractat val proposar la necessitat de adscriure a l'organització civil espanyola les places de Ceuta i Melilla. No s'ha fet.

Censura l'orador la situació de Melilla i parla dels impostos enormes que cobra la Junta d'Arbitris.

Diu que arde es tracta d'establir un municipi a Tetuan i que res es valit sense la aprovació de l'Alt Comissari.

Adverteix que França en l'aseua zona ha organitzat municipis sense un sol milió i que aquí pel contrari els acords no son valit sense el vot del furt militar.

Nosaltres — diu — estenguerem la teocràcia militar en tota la zona; error funest perquè ho llatio irreparable.

El ministre de la Guerra ha incorporat un auditor militar a la comissió que nomena el ministre d'Estat per a redactar els còdics.

No es cert?

El ministre de la GUERRA: SI.

El senyor RODES segueix parlant de la ponència de dita comissió i diu que era justa, però que no s'establíx jutjat civil a Madrid per estar aprop de Melilla, com zona del protectorat.

Allí no's fa política del protectorat.

Shan creat tres comandaments militars, imposibilitant l'unitat d'acció política i militar.

Per a una zona de 28.000 kilòmetres hi ha tres centres i per a qualsevol operació, venen a Madrid els tres comandants, abandonant els seus llocs.

França té un sol lloc, una sola direcció, un sol tinent general: el resident.

No es que siguem antipatriotes. Es que la política de conquesta que preconitzen el comte de Romanones i el Govern ens porten a la ruïna.

Si creguéssim que era el Govern qui dirigia l'acció a l'Àfrica i que's podia portar la solució al Parlament, discutirem, entendrem que's debia nomenar resident civil; però veiem que aquesta política no ho permet.

El resident civil seria, com digué el senyor Vázquez de Mella un «gentle de reason».

Per què el senyor Villanueva no accepta l'ofertament que li feu el comte de Romanones de ser resident?

El problema no té més solució que retirar-nos.

No volem contraure la responsabilitat de que's sapiga dintre de quatre o cinc anys de que la responsabilitat de la presa de Tetuan es de qui la té per la presa de Zeluan.

El comte de ROMANONES: Del Govern a sols del Govern.

El senyor RODES: Després de varis anys s'ha sabut que el Govern de 1909 havia prohibit al general Marina d'anar a Zeluan.

Ueguem un telegrama del ministre d'Afers i diu que la presa de Zeluan convertí l'operació de política en operació de guerra i que es feu contra la voluntat del Govern.

Afegeix: Potser el general Echagüe que era aleshores jefe del quarto militar del rei pogué donar la clau. (Rumors. Aplaudiments dels republicans.)

Dia als ministres que formaven el Gabinet Maura que recordin que estaven deu minuts reunits en Consell quan arribà un

telegrama anunciant la presa de Zeluan sospent-se la celebració del Consell.

Crec que aquells ministres—afegeix—no compliren amb són deure.

Això es lo que'l senyor Sánchez de Toca, ha dit «clarividència personal del rei».

Aquestes paraules de l'orador promouen un gran escàndol a la Cambra.

El comte de Romanones increpa als republicans. El Govern no dona senyals de vida. La majoria aplaudex al comte de Romanones.

L'adurall no deixa arribar a la tribuna de la premsa les paraules que's creuen entre els republicans i la majoria que forma un conglomerat amb els liberals.

Se restebien per un moment la calma.

El senyor RODES: No se de que us maravel·len ni a que ve aquest escàndol. Les meves paraules han sigut dites potser amb una forma encuberta per fervents monàrquics, com us puc provar.

Llegí al efecte varis troços de discursos i documents dels senyors Sánchez Toca i Cambó amistos a lo que sen ve dien, la «clarividència personal de don Alfonso» (Foris rumors).

Ja veieu—continúa dient—que no exegeren ni molt menys i que l'affirmació de que els militars ho ocuparen tot està ben rasonada (Protestes dels bancs dinásticos).

El comte de ROMANONES: Això no es veritat. (Cop de campana de la pre-sidència).

El ministre de la GOVERNACIO pronuncia algunes paraules que no entenent, si be no s'ens escapa el seu posat de mal humorat.

El senyor RODES dona per acabat el seu discurs, afirmant que's podria parlar del problema del Marroc amb tota sinceritat per a que deixi de preveler l'equivoque acbaria amb el país.

Gras aplausos dels bancs dels republicans. En Rodes es felicidíssim.

L'Azcarate fabrega.

La sessió per uns moments queda interrompuda.

El ministre d'ESTAT preten contestar al discurs del senyor Rodes. Amb paraula insegura i conceptuosa repeteix la tasca que porta realitzada aquest govern, per a deduir que durant lo que va d'eny s'ha fet al Marroc una política pacifista amb resultats positius.

Acaba refusant algunes de les manifestacions del senyor Rodes, dient que sola com a nota per moure l'opinió poden admetre.

Se sospen el debat.

La Cambra acorda que dissabte no hi hagi sessió.

Saprove també un crèdit de 500.000 pessetes per el Congrés Postal que se celebrà a Madrid i s'acaba la sessió a les 7,5.

Darrera hora

Madrid, 15 de 1 a 3 matí

Impressions parlamentaries

El triomf d'En Rodés

A l'acabar la sessió del Congrés, els ministres, a corra-cuita, s'han reunits en el saló on acostumen a celebrar els Consells.

Els reunits conviaren impressions sobre el curs dels debats, no facilitant-se nota oficial de la reunió, que ha sigut objecte de tota mena de comentaris, per suposar-se amb fonament, que l'improvisada reunió, fou deguda al formidable i brillantíssim discurs de l'eloqüent diputat per Balaguer.

Tot hom reconeixia que En Rodés havia pronunciat el discurs més trascendental que fins ara s'ha fet des de que s'inicià el debat contestant al missatge de la Corona.

Els comentadors no podien sotstreure's a les comparacions i d'aquestes, naturalment, no resultava bastant mal parat En Gabriel Maura, per haver-se evidenciat la fluïxetat del seu discurs davant la formidabilitat de En Rodés, molt superior a la d'aquell per haver enfocat el tema en la forma racional que diu ésser tractat des de l'oposició sincera i sense subterfugis.

Els elogis al valent diputat per Balaguer eran unànims, reconeixent fins els més adversaris al triomf parlamentari obtingut valent-se de les armes més lleials per a la lluita, de la que n'ha sortit guanyador en tota línia al senyor Rodés. Se reconeixia també que'l govern havia deixat sense contestar les afirmacions d'En Rodes, com si al dongués per contestat amb les interrupcions d'En Romanones que al·lir a la tarde actuà de capdill dinástico sense distinció de liberals i conservadors.

Un robo

La completista coneguda per «La Chelito», ha denunciat a la policia que del seu «camerino» han sigut robats objectes i alhajes per valor de 3.700 pessetes.

Festa major

Les festes de Sant Isidre se veuen animadíssimes.

Petició

Una comissió barcelonesa, composta dels senyors marqués de Camps, Rosés, Vega i Ferrer i Vidal, h'avisat al ministre de la Governació, per a demanar-li autorització per a cobrar l'Ajuntament de la ciutat com la llocta arbitris.

Gestions d'En Salvador Albert

El diputat a Cortes per la Bisba, En Salvador Albert, ha conseguit la habilitació de la Duana de Sant Felip de Guixols per a la importació de cereals i bacallà, i la resolució favorable d'un expedient sobre obligacions de primera ensenyaça de l'Ajuntament de Palafregell.

En Maura's documenta

J Segueix don Antoni Maura amb gran atenció el debat en el Congrés sobre la qüestió del Marroc, llegint el «Diario de Sesiones», i prenent notes per a quan intervingui en el debat polític, a fide i vir quelcom sobre'l Marroc.

Lo que diu en Dato

La vaga marítima

El senyor Dato ens ha dit que's confirma la noticia d'Àfrica d'haver-se pres tres posicions sense disparar ni un sol tret.

També ens ha dit que acabava de rebre un telegrama de Bilbao comunicant-li l'acceptació de l'arbitratge per part dels navilers, primer pas per a aconseguir la solució de la vaga marítima.

MES DEL MARROC

Conferencia

Han celebrat una llarga conferencia sobre els afers del Marroc els senyors Dato, marqués de Lema, i Echagüe.

Altra agressió

Tetuan. — Els moros atacaren l'avanzada de la Alcazaba tirant pelotons i feriren a un cabo i set soldats, rebutjant-se'ls i essent perseguits pel foc de les posicions immediates, especialment de la de Dar Murcia.

La gosada dels moros arribà a l'extrem d'atravesar les «alambredas», en nombre d'uns 80.

Els soldats es defensaren heroicament resultant tots ferits, s'els proposar per a ésser rescomensats.

Els moros fugiren amb grans baixes.

Els ferits son el cabo Esteve Collado i els soldats Florenci Mercader, Carles Cáceres, Candi Rios, Joan Astiller i Eusebi Esteban, tots del regiment de Barbastro. Els dos darrers tenen ferides greus.

El Canalejas

Cadix. — Ha arribat procedent de Larache el vapor «Canalejas», portant a bordo el general Cabana, el coronel Vives i 70 soldats. Aquest darrer es portador d'una muntura amb estres de plaça. Unes «webachas» bordades d'or pertanyent al Raul, per a don Alfonso. Està el càrrec d'aquests objectes el general Cabana que continua el viatge a Madrid, per marxar demà a Tetuan el coronel Vives.

Parlant del combat del 11 d'aquest dia diu que's moros al fer la retirada no hostilitzaren demostrant això que a la regió de Larache, estan quebrantadíssims.

De Melilla

Melilla. — A la matí, la policia indigena ocupà les posicions de Carns, Seba, Omeyec, Guquesul, Ensido i Sakik, sense novitat. A les 8.30 els enynerys començaren a fortificar.

La boira dificulta les comunicacions.

De l'estranger

El conflicte ianki-mexicà

París. — Se confirma la presa de Tampoco pels constitucionalistes.

Les pèrdes per la crema dels pous de petroli se fa ascendir a 36 mil·lions de dollars.

Entrevista de qües d'Estat

Roma. — L'entrevista del rei Victor Manuel i el president de la Republica francesa, tindrà lloc el 8 d'Octubre pròxim.

París. — El Zar de Rússia vindrà a París dintre poc temps.

De Barcelona

La vaga marítima

En el teatre Marina, tingué lloc aquesta nit passada l'anunciament mífing. Ell ocal estava del tot ple de marins vaguistes que aplaudien estrepitosament els fogosos discursos dels oradors.

S'acordà en mig del més gran entusiasme perseverar en la vaga.

DIVERSIONS PUBLICUES

Teatres

Gran Teatre del Liceu

Tres grans concerts de la «Schola Orphéonica» els dies 21, 22 i 23. 210 executants. Continúa obert l'abonament en l'Administració del Teatre de 10 a 1 del mati, de 4 a 7 de la tarde i de 9 a 11 de la nit. Detalls per cartells i programes. Als senyors abonats a la temporada de Primavera s'els reservaran les seves respectives localitats fins les 11 de la nit del dia 15.

TEATRE CATALA ROMEA

Avui quarta d'abonament a benefici. «Castigo sin venganza» i «Lectura de poesias» per En Ricard Calvo. Demà, estrena de la tragedia morisca en 4 actes i en vers d'En Francesc Villaverde «Aben-Humeya». Dimecres tarde i nit «Aben-Humeya». Se despacha a Comptaduria.

Teatre Tivoli

Avui divendres, a dos quarts de deu. Segona d'abonament. Segona representació del drama en tres actes del senyor Pinillos.

Nuestro enemigo

obra estrenada a Madrid amb immens èxit. A breu representació assistirà son autor senyor Pinillos. El protagonista d'aquesta obra és una de les majors creacions de

Enric Borrás

Preus populars comprés timbre. Butaca amb entrada 2 ptes. Entrada general 0'50. Demà dissabte el drama en 3 actes «Tierra baja» per Enric Borrás. Dimecres tarde: «Tierra baja». Nit: «Juan José». Ambdues obres per Enric Borrás.

Teatre de Novitats

Avui divendres 15, nit a les 9, gran aconiteixement artístic. Estrena de la grandiosa pel·lícula de TRES MIL METRES.

Nerón y Agripina

editada per «La Film Artística Gloria» de Torino i interpretada pels més reputats actors del Teatre italià, espectacular primer i únic en el seu gènere. Il·lustracions corals en els principals quadres de la pel·lícula.

Tots els amants de l'art no deixaran de veure aquesta maravillosa concepció del progrés, que reproduceix l'història de Nerón amb tots els fets més culminants, presentant-la a l'espectador amb tota la seva realitat i la llegenda epopeica. L'Empresa no ha escatimat gastos i sacrificis per a obtenir l'exclusiva de l'assumpte d'aquesta pel·lícula que el públic desitjarà veure.

re varies vegades per a embadalir-se amb els mils detalls de son grandios argument. Un milió i mitj de liras ha costat a l'Empresa d'aquest argument-història que's transporta a una de les més interessants èpoques de l'història de Roma. Exceptuant avui dia del debut tots els dies se representaran dos vegades tarde i nit i tres vegades dies festius.

PREUS BARATISSIMS

Llotges 243 Butaques 1'00

Circulars i seients primer pis 0'52

Entrada según pis 0'34

Teatre Nou

Avui divendres, be-nefici doble de Matilde Xatari, La Paralela. Tarde a les 4, programa immens. Primer «La moral en peligro». Segon Estrena del sainet de l'immortal Vilanova «Les bodes d'En Chilo» cants d'En J. Montero música del mestre Montserrat. Tercer El món-eg «Aguá vá». Quart Estrena de la joguina enjuncada «La Paralela» escrita exprosés per a la beneficiada per En J. Montero. Funció benefici de nit. A un quart de deu, programa colossal. Primer «A la casa de socorro». Segon «La Paralela». Tercer Estrena de la grandiosa revista dels senyors Montero, Casanovas i el mestre Montserrat titulada «Una revista más». Quart «La moral en peligro». En totes les obres de tarde i nit penca part la beneficiada. Demà dissabte nit repetició del benefici de La Paralela amb les millors obres del programa. En la vinent setmana grandios benefici de Salud Rodríguez.

Gran Teatre Espanyol

DEMA DISSABTE 16 MAIG

Aconiteixement Artístic

Estrena en aquest teatre de la fantástica comedia en 4 actes i 23 quadres de gran espectacle i magia

La almoneda del diablo

nou decorat, hermosa sastreria, atres, nombrosos cos de ball del Gran Teatre del Liceu i debut d'una notable parella de ball italiana procedent de l'escola de Milán i ultimament l'estrella del Teatre Reial de Madrid.

Se despacha a Comaduria.

TEATRE CÒMIC

Notable companyia de «Vaudeville» en la que figuren els aplaudits primers actors Carles Freixas, Alfons Torno, Domingo Aymerich i les aplaudides actrius Maria Morera, Antonia Fornes i Assunació Casals. Avui divendres, nit, a dos quarts de deu. Primer «La sorpresa». Segon L'èxit del dia, èxit creixent del bonic i xamós «vaudeville» en tres actes.

Un rei a París

luxosa presentació, sorprenents trucs elèctrics, cos de ball, interpretació immillorable. Demà dissabte gran estrena de l'extraordinari «vaudeville» en 4 actes original dels mateixos autors de «Capeau marit», «Escándols de la vida galant». Se despacha a Comptaduria per a dissabte i diumenge.

AUDITORIUM, Esmeragda 27

Cicle Històric del Teatre Català. Dimecres 17 de maig de 1914, a dos quarts de quatre de la tarde, sisena darrera sessió de la primera serie. Conferencia de A. Carrión resumint la primera serie d'aquest cicle. La tragedia de don Alvaro Guzmán «Gala Placidia», el sainet de «Emili Vilanova» «Les bodes d'En Cirilo». Des-patx de localitats: Administració del Teatre Català, plaça del Pi, 5, al Centre de localitats, plaça de Catalunya, 9, i al mateix teatre.

Saturn Parc

Importantíssim i elegant Centre d'atraccions amb els esports més nous i de major èxit coneguts.

La brillant banda del regiment de Vergara amenitzarà tarde i nit aquest local, executant avui el següent programa «Triana» pas doble Castañó, «Bouquets de couples» vari, «Es Chopà hasta la Moma» Giner, «La Africana», fantasia Meyerbeer, «Besos de Angel» Sklin, «Valdés» pas doble Gutierrez.

Café amb esmeraldes i selecte servei. Dimecres vinent de 11 a 1 del mati Sardanes per la cobla Sureda.

Entrada de passeig 10 cèntims.

Nota El 19 de maig, primer dimarts de moda

Gran batalla de flors en la que regirán els següents preus: Entrada general de passeig 10 cèntims. Entrada de preferència al recinte de la batalla 0'25 pessetes. Llotges amb 6 entrades amb dret a un sac de flors i tres paquets de confeti i 0'50 pessetes. El timbre a càrrec del públic.

Així mateix s'admeten encàrrecs per els coixets adornats amb flors que pendran part en la batalla i en els quals regirán els preus de costum.

Concerts

ALCAZAR

Gran Cafè Concert. Res-taurant de primer ordre, Sarqueles alegres Continuant Grans Debut.

ROYAL ORQUESTRA «MUSIO-HALL»

Marqués del Duero, 105, davant Teatre Comtal

Grans Concerts tots els dies tarde i nit, per una important: «Companyia de Varietés».

RECORO MUSIC-HALL

Marqués del Duero, 93
Grans debuts tots els dies tarde i nit, per una important COMPANYIA DE VARIETES.

MUSIC-HALL LA BUENA SOMBRA Ginjol 3.

Tots els dies tarde i nit
GRAN CONCERT
CELEBRITATS MUNDIALS
ENTRADA LLIBRE

MOULIN ROUGE.—MUSIO-HALL

Concerts tots els dies tarde i nit per nombros Troupe de Varietés.

Cines

Grancine saló Doré

Avui divendres herms programa de cine i grans atraccions.

Comiat de l'hermosa artista

Miss Ventur

amb la seva colecció de

Gogos comedians

La jove i simpática ballarina de gran èxit

Caridad Delmonie

Debut dels notables acróbates

The Singers

Ovacions continues a la simpática can-conetista tan volgués d'aquest públic

Paquita Escrivano

Demà debut de «Moreno...» Aviat benefici i comiat de

Paquita Escrivano

Aviat però molt aviat «Los Mingorances»

«Los Gari Usot», notable duet que ha sigut contractat novament vist l'èxit que obtingueren en la seva darrera actuació i Salud Ruiz.

Varies

FRONTO COMTAL

Gran partit per a avui, tarde a dos quarts de cinc.

ROJOS: Doris, Eguluz.

BLAUS: Gloria, Edoelia.

Entrada 1'50 pessetes.

Gran café de Novitats

Academia de ball. Tots els dies. Tarde a les 3 i nit a les 9. Partits al quadre. Tres bandes i roja pels reputats professors Adorian, Marvá, M. Sanchez, Lodares, Pereyra, E. Sanchez, Ortega, Rodón, Sugrañes i Graner. Apostes mútues.

Avui divendres a les deu de la nit, «Handicap» a la roja per tots els professors.

Festa de la Música Catalana

ANY VI

Composicions rebudes per al Concours de 1914

1. Sonata catalana, per a piano. Variacions sobre una canço catalana original.

2. Dues cançons populars per a chor mixte: El Ball de Sant Fariol i La del Pagès. L.: «Ex populo ad populum».

3. Dues cançons populars per a chor mixte: L'Espina i El Rei Herodes. L.: «Canta, poble!».

4. Sorpresa amorosa: chor d'homes. L.: «Visca l'amor!».

5. Missa a dos chors en l'honor de Nostra Senyora del Carme. L.: «Gloria Libani data est etc.».

6. L'Apagat: poema per a gran orquestra. L.: «Vàghia, afecat, que n'el jorn».

7. Primavera, per a gran orquestra. L.: «Husó».

8. A Felip V.: chor d'homes. L.: «Tòr-nem lo meu».

9. Canço popular per a chor mixte: Margarida. L.: «Amor meua».

10. Dues cançons populars per a chor mixte: Canço de l'Escoixaire i La Presó de Lleida. L.: «Roses i espines».

11. Primenes, per a orquestra de corda. L.: «Els núvols blancs i flonjos van calent».

12. Sonata, per a quartet de corda. L.: «Beethoven».

13. Melodies per a cant i piano. L.: «Tanc avui un poc d'any», etc.

